

Torzók

Koncz István

Radatovics Magdának

1.

Saját fényüktől fázna a csillagok;
olyan rideg ez a távolság!
Jól beosztott életek,
mérgezett emberek, egymás arcába
lehelnek.
És meghalnak megértés nélkül, tévhitben.
Otthon a csúcsokon, minden örökké
mozdulatlan,
társtalán, az időn nem lehet megosztolni.
Önző szerelmünk öröm lehet még,
de vágyakozásunkat nem csillapíthatja.
Bizakodó örület!
A becsapottak bosszúja nyíthat-e távlatot?
Farkasok lehetünk,
a kopár erdők befogadnak,
de szereplésünknek mi a célja, ha másképp
nem történhet?

2.

Szenvedélyesen szeress élni;
örökkévalóság minden pillanat!
A jó színész nem vár már semmi
újat, fatálisan végzetes napjai után.
És elvesztik jelentőségüket az apró
kedvtelések is.
(Mennyi pátoszt rejt ez az elragadtatás!)
A puhány életében sosincs változás.

*Buta rendszer!
Vagy csak hülyének kedvtelése
törődni azzal, amihez semmi köze?
Sokkal többre a lelkesedéssel
senki sem megy.*

3.

*Megértettem,
hogy a várakozás nem ad értelmet
életünknek.
A beletörődés végzetes lehet;
gyáva könnye teher, legjava időnket
veszi, s vádja halálra ítél, mert
távlatot nyújtani képtelen.
Szabad emberek vagyunk...
A jelentéktelen dolgokat
egymás számára tartogatjuk, míg
vitrinben szaporodnak az apró pilátusok.
Ez a vak rettenet! okosság nem segít;
felőlünk mindig egy harmadik rendelkezik;
válaszolni nehéz.*

4.

*(Most, hogy egyedül vagyok, őriült képzelettel
festelek meg magamnak, Magda:
lehetsz a hatalmas remény-Róma,
közösséged igája magasztosítsa
halhatatlanná szerelmemet.
Ebben a küzdelemben vesztes nem lehet,
ha tudjuk, hogy az élet csak örömünk ára;
feloldozza átkait a cirkuszi porondok
haldokló gladiátora;
remegő vágyakozással ölt ő is.
Csillagok szerelme lehet ilyen végtelen:
kétezer évre hanyatlík fénye
az igazság bűneinek.
Csak a csillagok szeretnek!
Nem hangulat-köd a beszéd,
felelnünk kell egymás boldogtalanságáért,
rossz ötlet minden magyarázat.)*

5.

*Ma megváltottad életedet,
tudsz-e már mindent, amit a halhatatlannak
tudnia kell?
Együtt vagyunk mi egészek,
naponta magamban kereslek,
mint titkot, hogy megismerjelek.
És csalom magam, mint csalják sokan
magukat: végtére úgyszólam csalódom kell;
hitet nem nyújt a képzelet...
S ha a varázslatnak vége, felmérhetem
a végtelent.
Ez minden, amit a felismerés ígér.
Végtére, mindenki, vagy így,
vagy úgy, de végzetesen téved.*

Beograd, 1959 január

